

УДК 342.6:351.86

С. В. Белай, І. В. Євтушенко, Е. М. Полтавський

МЕХАНІЗМ ОРГАНІЗАЦІЇ ВЗАЄМОДІЇ СИЛ ОХОРОНИ ПРАВОПОРЯДКУ З МІЖНАРОДНИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ У РЕАГУВАННІ НА КРИЗОВІ СИТУАЦІЇ, ЩО ЗАГРОЖУЮТЬ НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ

Проведено аналіз нормативно-правових актів, що декларують питання забезпечення національної безпеки України. Встановлено, що наразі виникає практична необхідність у розробленні основних положень, які становитимуть сутність організації взаємодії сил охорони правопорядку та міжнародних організацій під час реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України. Розроблено структурну схему механізму організації взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями у реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України.

Ключові слова: національна безпека, кризові ситуації, сили охорони правопорядку, міжнародні організації.

Постановка проблеми. Складна соціально-економічна, суспільно-політична та воєнна обстановка, яка склалася на сьогодні в регіонах держави, безпосередньо впливає на стан забезпечення національної безпеки України. Проведення Антитерористичної операції (АТО) у деяких районах Донецької та Луганської областей катастрофічно чинить вплив як на рівень та якість життя населення, так і на територіальну цілісність держави.

У сучасному світі процес врегулювання кризових ситуацій не може бути дієвим та ефективним без участі міжнародних організацій сфери безпеки, які є посередниками між конфліктуючими сторонами. За таких умов військові формування та правоохоронні органи спеціального призначення повинні діяти у взаємодії з інституціями міжнародної безпеки.

Для вивчення стану справ стосовно організації взаємодії сил охорони правопорядку України та міжнародних організацій у процесі службово-бойової діяльності з врегулювання кризових ситуацій (збройного конфлікту) було проведено експертне опитування у вигляді анкетування. Як респондентів було вибрано військовослужбовців та службовців Служби безпеки України, Національної гвардії України, Національної поліції України та Збройних Сил України, які мали особистий практичний досвід виконання службово-бойових завдань в умовах виникнення кризових ситуацій та проведення АТО у деяких районах Донецької та Луганської областей. Вибірка склала 403 респонденти.

За результатами опитування тільки 6 % респондентів визнали, що чинне законодавство повною мірою відповідає вимогам, які виникають під час виконання службово-бойових завдань з врегулювання кризових ситуацій (збройного конфлікту), а 90 % – вважають, що наразі

необхідно вдосконалити нормативно-правовий механізм взаємодії. Варто також зауважити, що 77 % респондентів визнали необхідність, а 58 % – ефективність діяльності міжнародних організацій з врегулювання конфліктів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Слід зазначити, що дослідження стосовно розроблення механізмів організації взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями у реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України, майже не проводилися. У літературі останніх років окремі питання торкаються організаційно-тактичних засад службово-бойової діяльності сил охорони правопорядку за таких умов у працях учених М. М. Адамчука, Ю. П. Бабкова, Г. А. Дробахи, М. О. Єрмошина, О. В. Лавніченка, В. Ю. Микрюкова, І. О. Кириченка, О. М. Шмакова та ін. Питанню вивчення діяльності міжнародних організацій у сфері безпеки присвятили свої наукові дослідження В. Ф. Антипенко, С. Д. Білоцький, К. Г. Волинка, А. В. Корягін, О. С. Кучик, С. І. Мітряєва, А. В. Єрмолаєв, К. А. Кононенко, О. О. Резнікова, М. С. Черноудова, О. А. Чумаченко та інші науковці.

Метою статті є розроблення основних положень, які становитимуть сутність механізму організації взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями у реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України.

Виклад основного матеріалу. Головними нормативно-правовими актами, які декларують питання забезпечення національної безпеки України, є Стратегія національної безпеки України [1], Воєнна доктрина України [2], Концепція розвитку сектору безпеки і оборони України [3] та Стратегічний оборонний бюлетень України [4].

Стратегія національної безпеки України [1] серед основних заходів із створення ефективного сектору безпеки і оборони (підпункт 4.2) визначає "... централізоване управління сектором безпеки і оборони у мирний час, у кризових ситуаціях, що загрожують національній безпеці, та в особливий період, міжвідомчу координацію і взаємодію". Одним із основних завдань підвищення обороноздатності держави (підпункт 4.3) є "... підготовка держави до відсічі збройної агресії, підвищення здатності органів державної влади, військового управління та органів місцевого самоврядування, сил оборони, системи цивільного захисту, оборонно-промислового комплексу до функціонування в умовах кризових ситуацій, що загрожують національній безпеці, та особливого періоду". Серед заходів особливого партнерства з НАТО (підпункт 4.7) визначено "... створення ефективного механізму реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці".

Воєнною доктриною України [2] у п. 39 передбачено "... розширення можливостей Головного ситуаційного центру України для забезпечення координації і контролю діяльності органів виконавчої влади, правоохоронних органів та військових формувань у сфері національної безпеки і оборони у мирний час, в особливий період, в умовах воєнного, надзвичайного стану і при виникненні кризових ситуацій, що загрожують національній безпеці України". Крім того, у п. 65 визначено, що у короткостроковій перспективі головні зусилля будуть спрямовані на забезпечення комплексних системних змін в організації і функціонуванні сил оборони України, серед яких зазначено "... удосконалення законодавчої бази з питань воєнної безпеки і оборони, розроблення ефективного механізму реагування на кризові ситуації, розвиток системи управління в операціях і бойових діях, децентралізація прийняття рішень". Воєнна доктрина у п. 32 як основу кризового реагування на воєнні загрози та недопущення ескалації воєнних конфліктів "... розглядає використання можливостей Ради Безпеки ООН, ОБСЄ, НАТО, ЄС, інших міжнародних структур, які несуть відповідальність за підтримання міжнародного миру і безпеки, застосування кризового консультативного механізму відповідно до положень Хартії про особливе партнерство між Україною та Організацією Північно-Атлантичного договору, підписаної 9 липня 1997 року" [2].

Реалізація Концепції розвитку сектору безпеки і оборони України [3] досягатиметься

шляхом "... об'єднання оперативних спроможностей складових сектору безпеки і оборони для забезпечення своєчасного і адекватного реагування на кризові ситуації, які загрожують національній безпеці". Для досягнення мети Концепції планується реалізувати комплекс завдань, які полягають у "... набутті силами та засобами сектору безпеки і оборони визначених основних оперативних (бойових, спеціальних) спроможностей, необхідних для гарантованого реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці". Також у підпункті 3.4 зазначено, що "... основною метою розвитку Національної гвардії України є створення у її складі нових підрозділів, здатних у взаємодії з іншими складовими сектору безпеки і оборони виконувати широкий спектр правоохоронних завдань та ефективно реагувати на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці".

У розділі III Стратегічного оборонного бюлетеня України [4] зазначено механізм імплементації оборонної реформи, а саме у підпункті 3.5 визначено сприятливі та негативні фактори. Одним із сприятливих факторів є "... вивчення та впровадження досвіду функціонування органів військового управління та виконання завдань військами (силами) під час реагування на кризові ситуації".

Таким чином, здійснюючи аналіз цих нормативно-правових документів, можливо зазначити, що запроваджено новий термін "кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України", який характеризує обстановку напередодні введення особливого періоду. Термін "кризова ситуація" на законодавчому рівні було закріплено 25.12.2014 р. Законом України "Про внесення змін до Закону України "Про Раду національної безпеки і оборони України" щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони" [5], у якому вказано, що "... кризовою ситуацією вважається крайнє загострення протиріч, гостра дестабілізація становища в будь-якій сфері діяльності, регіоні, країні".

Своє авторське визначення кризової ситуації, що загрожує національній безпеці, надають Ю. П. Бабков та М. М. Адамчук: "це обстановка з високим рівнем напруженості, що склалася або може скластися внаслідок дій, здатних призвести до заподіяння шкоди життєво важливим інтересам людини і громадянина, яка характеризується крайнім загостренням протиріч, гострою дестабілізацією становища в

будь-якій сфері діяльності, регіоні, країні, реагування на яку потребує залучення в обмежені строки додаткових сил та засобів органів державної влади, органів місцевого самоврядування, правоохоронних органів, Збройних Сил України та інших утворених відповідно до Законів України військових формувань, сил цивільного захисту, підприємств, установ і організацій без введення надзвичайних адміністративно-правових режимів” [6].

Погоджуємося з визначенням, яке надали ці автори, і підкреслимо, що вони відокремлюють кризові ситуації від надзвичайних адміністративно-правових режимів. Виходячи з аналізу перелічених нормативно-правових актів, можливо зазначити, що запроваджено три періоди функціонування сектору безпеки і оборони: мирний час; кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України; особливий період. Крім того додамо, що на сьогодні найактуальнішим є питання розроблення ефективних механізмів організації взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями у сумісному реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України.

З урахуванням загальноприйнятих визначень поняття “механізму державного управління” [7, с. 76–79] можливо надати таке визначення механізму організації взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями у реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України: це сукупність заходів, засобів, важелів, за допомогою яких органи публічної влади, військові формування та правоохоронні органи спеціального призначення сумісно з міжнародними організаціями сфери безпеки здійснюють врегулювання кризової ситуації, що загрожують національній безпеці України.

Таким чином, з огляду на наведене визначення виникає практична необхідність у розробленні основних положень, які становитимуть сутність організації взаємодії сил охорони правопорядку України та міжнародних організацій під час реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України. Особливого значення це дослідження набуває в умовах сьогодишнього проведення АТО у деяких районах Донецької та Луганської областей. Тому варто більш детально розглянути процес організації взаємодії за ієрархічними рівнями управління відповідно до наявної кризової ситуації в Україні.

Згідно з теорією воєнного управління є три

рівні управління [8]: стратегічний, оперативний, тактичний.

Стратегія – вищий рівень воєнного мистецтва, що охоплює теорію і практику підготовки країни та збройних сил до війни, планування і ведення війни та стратегічних операцій.

Оперативне мистецтво являє собою теорію та практику підготовки і ведення операцій та бойових дій з’єднаннями збройних сил. Виходячи з вимог стратегії оперативне мистецтво досліджує: характер сучасних операцій, закономірності, принципи і способи їх підготовки та ведення; організацію, можливості й основи застосування оперативних об’єднань; питання оперативного забезпечення; основи управління військами в операціях; тилове забезпечення.

Тактика – теорія та практика підготовки і ведення бою підрозділами, частинами і з’єднаннями різних видів збройних сил, родів військ (сил) та спеціальних військ. Вона поділяється на загальну тактику і тактику видів збройних сил, родів військ та спеціальних військ. Тактика нерозривно пов’язана з іншими складовими частинами воєнного мистецтва, її теорія і практика підпорядковані інтересам стратегії та оперативного мистецтва, керуються їх вимогами. У свою чергу, під впливом швидкого розвитку озброєння і бойової техніки тактика має суттєвий вплив на оперативне мистецтво, а через нього і на стратегію [8].

Тому з урахуванням цих рівнів управління розглянемо суб’єктів організації взаємодії.

На стратегічному (загальнодержавному) рівні організація взаємодії між силами охорони правопорядку України та міжнародними організаціями сфери безпеки під час реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України, здійснюється Радою національної безпеки і оборони.

У статті 13 Закону України “Про Раду національної безпеки і оборони України” [9] одним із повноважень секретаря Ради національної безпеки і оборони України у п. 6 визначено: “... за дорученням Голови Ради національної безпеки і оборони України представляє позицію Ради національної безпеки і оборони України у Верховній Раді України, у відносинах з органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, з політичними партіями і громадськими організаціями та засобами масової інформації, з міжнародними організаціями”.

З нашого погляду, доцільніше ширше визначити роль і місце Ради національної безпеки і оборони України як організатора та координатора

взаємодії сил охорони правопорядку України з міжнародними організаціями під час реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України.

На оперативному (державному та регіональному) рівні організація взаємодії між силами охорони правопорядку України та міжнародними організаціями сфери безпеки під час реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України, в умовах проведення АТО здійснюється Антитерористичним центром Служби безпеки України.

У пункті 3 “Положення про Антитерористичний центр та його координаційні групи при регіональних органах Служби безпеки України” [10] одним із завдань Антитерористичного центру визначено таке, як “... взаємодія зі спеціальними службами, правоохоронними органами іноземних держав та міжнародними організаціями з питань боротьби з тероризмом”.

У пункті 4 восьмим завданням Антитерористичного центру визначено, що Антитерористичний центр “... встановлює з дозволу Голови Служби безпеки України зв’язки та здійснює взаємодію зі спеціальними службами, правоохоронними органами іноземних держав та міжнародними організаціями з питань боротьби з тероризмом, бере участь у підготовці проектів міжнародних договорів України у сфері боротьби з тероризмом”.

У пункті 14 дев’ятим завданням штабу зазначено, що штаб Антитерористичного центру “... бере участь в організації взаємодії суб’єктів боротьби з тероризмом з відповідними центральними органами виконавчої влади, а також із спеціальними службами, правоохоронними органами іноземних держав та міжнародними організаціями з питань боротьби з тероризмом”.

Отже, питання організації взаємодії Антитерористичного центру з міжнародними організаціями визначені достатньою мірою.

На тактичному (місцевому) рівні, на наш погляд, організація взаємодії між силами охорони правопорядку України та міжнародними організаціями сфери безпеки під час реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України, повинна здійснюватися військово-цивільними адміністраціями, повноваження яких викладені у відповідному Законі України “Про військово-цивільні адміністрації” [11].

Цей Закон визначає організацію, повноваження і порядок діяльності військово-цивільних адміністрацій, що утворюються як тимчасовий вимушений захід з елементами військової

організації управління для забезпечення безпеки та нормалізації життєдіяльності населення у районі проведення АТО, що не має за мету зміни та(або) скасування конституційно закріпленого права територіальних громад на місцеве самоврядування.

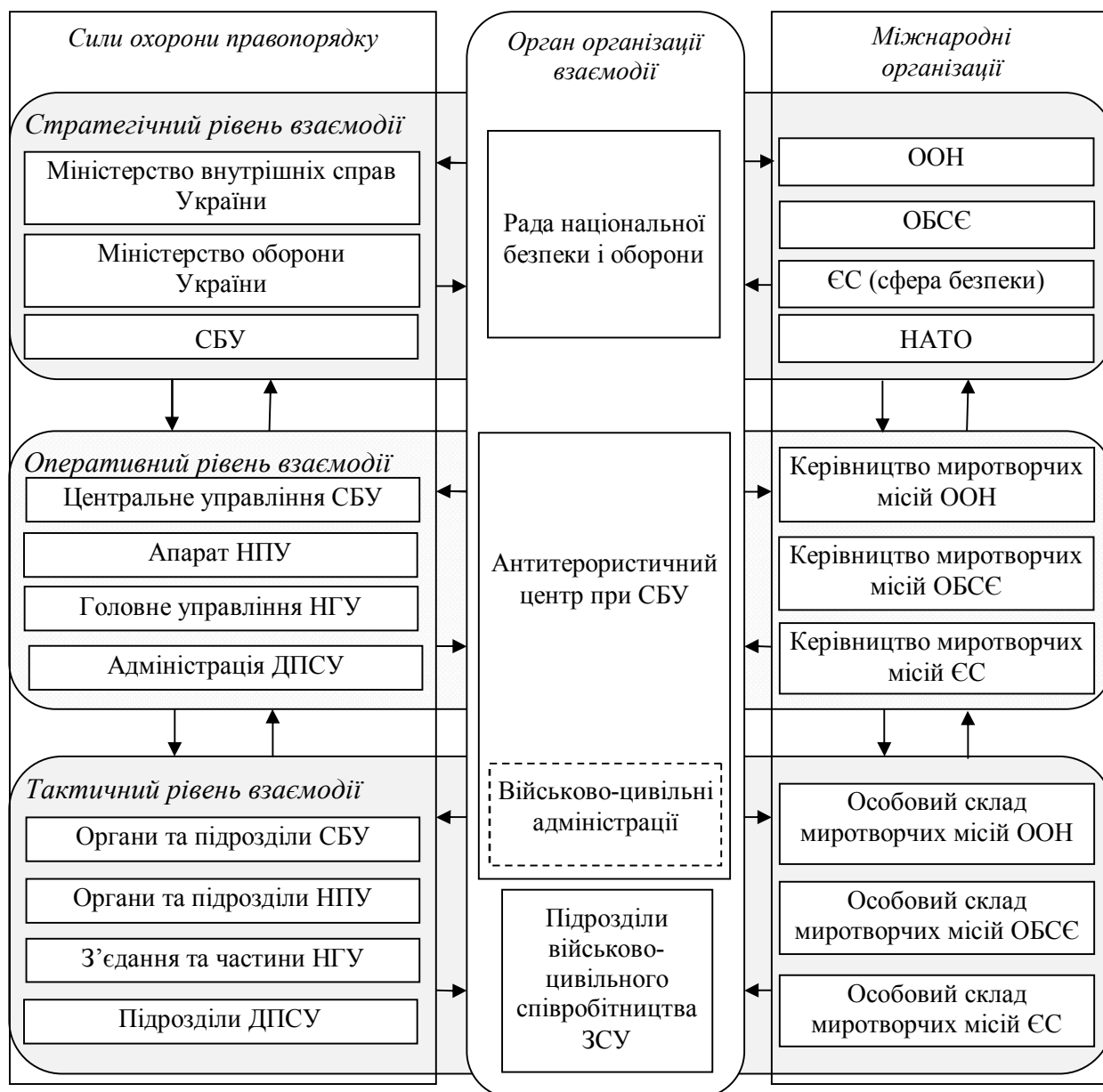
Розглядаючи тактичний рівень взаємодії, слушно зауважити, що Антитерористична операція у деяких районах Донецької та Луганської областей виявила необхідність обов’язкового врахування соціальних, політичних, культурних, релігійних, економічних та гуманітарних чинників під час планування та проведення військових операцій. Стратегічна обстановка ХХІ ст. охоплює безліч етнічних, релігійних, ідеологічних рухів, які вимагають стійких рішень у суспільствах, підірваних конфліктами, лихом або гуманітарними катастрофами. Для розв’язання цих серйозних проблем неможливо використовувати лише військові засоби. Тому за таких умов обов’язковим є запровадження цивільно-військового співробітництва, яке вже започатковано у Збройних Силах України.

Таким чином, з урахуванням викладеного вище отримуємо структурну схему механізму організації взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями у реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України (*див. рисунок*).

На стратегічному рівні органом організації взаємодії є Рада національної безпеки і оборони України. Сили охорони правопорядку представлені найвищим рівнем управління – Міністерством внутрішніх справ України, Міністерством оборони України та Службою безпеки України (СБУ). Міжнародними організаціями на цьому рівні організації взаємодії є Організація Об’єднаних Націй (ООН), Організація безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ) та Організація Північноатлантичного договору (НАТО).

На оперативному рівні органом організації взаємодії є Антитерористичний центр при СБУ. Сили охорони правопорядку представлені Центральним управлінням СБУ, Апаратом Національної поліції України (НПУ), Головним управлінням Національної гвардії України (НГУ) та Адміністрацією Державної прикордонної служби України (ДПСУ). Міжнародні організації на цьому рівні організації взаємодії представлені керівництвом миротворчих місій ООН, ОБСЄ та ЄС.

На тактичному рівні органом організації взаємодії є військово-цивільні адміністрації, що за законодавством України входять до складу Антитерористичного центру при СБУ, та

Структурна схема механізму організації взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями у реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України

підрозділи цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України (ЗСУ). Сили охорони правопорядку представлені органами та підрозділами СБУ, НПУ, з'єднаннями і частинами НГУ та підрозділами ДПСУ. Міжнародні організації на цьому рівні організації взаємодії представлені особовим складом миротворчих місій ООН, ОБСЄ, ЄС.

Отже, подана структурна схема механізму державного реагування за участю міжнародних організацій на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України, висвітлює діючу сьогодні організацію відповідної взаємодії. На наш погляд, наразі діяльність військово-цивільних адміністрацій потребує вдосконалювання з приводу набуття завдань щодо організації взаємодії сил

охорони правопорядку з представниками міжнародних організацій на тактичному рівні поруч з підрозділами цивільно-військового співробітництва, що й наведено у структурній схемі.

Висновки

На основі викладеного у статті можливо висновити таке.

1. У сучасному світі процес врегулювання кризових ситуацій не може бути дієвим та ефективним без участі міжнародних організацій сфери безпеки, які є посередниками між конфліктуючими сторонами. За таких умов військові формування та правоохоронні органи спеціального призначення повинні діяти у взаємодії з інституціями міжнародної безпеки.

2. Здійснюючи аналіз нормативно-правових актів, які декларують питання забезпечення національної безпеки України, зазначимо, що запроваджено новий термін “кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України”, який характеризує обстановку напередодні введення особливого періоду. Наразі запроваджено три періоди функціонування сектору безпеки і оборони: мирний час; кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України; особливий період. У згаданих нормативно-правових актах звернено увагу на те, що на сьогодні найактуальнішим є питання розроблення ефективних механізмів організації взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями у реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України.

3. Виникає практична необхідність у розробленні основних положень, які становитимуть сутність організації взаємодії сил охорони правопорядку України та міжнародних організацій під час реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України. Особливого значення це дослідження набуває в умовах сьогоденного проведення АТО у деяких районах Донецької та Луганської областей. Тому необхідно вдосконалити процес організації взаємодії за ієрархічними рівнями управління відповідно до наявної кризової ситуації в Україні.

4. Структурна схема механізму організації взаємодії сил охорони правопорядку з міжнародними організаціями у реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України, висвітлює діючу сьогодні організацію відповідної взаємодії. На наш погляд, наразі діяльність військово-цивільних адміністрацій потребує вдосконалення з приводу набуття завдань щодо організації взаємодії сил охорони правопорядку з представниками міжнародних організацій на тактичному рівні поруч з підрозділами цивільно-військового співробітництва, що й наведено у структурній схемі.

Напрямки подальших досліджень будуть спрямовані на вдосконалення існуючих та розроблення нових механізмів державного реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України.

Список використаних джерел

1. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 06.05.2015 р. “Про Стратегію національної безпеки України” [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 26.05.2015 р. № 287/2015. – Режим доступу :

<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/287/2015> (дата звернення : 26.11.2016). – Назва з екрана.

2. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 02.09.2015 р. “Про нову редакцію Воєнної доктрини України” [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 24.09.2015 р. № 555/2015. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/555/2015> (дата звернення : 26.11.2016). – Назва з екрана.

3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 04.03.2016 р. “Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України” [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 14.03.2016 р. № 92/2016. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/92/2016> (дата звернення : 26.11.2016). – Назва з екрана.

4. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20.05.2016 р. “Про Стратегічний оборонний бюлетень України” [Електронний ресурс] : введений в дію Указом Президента України від 06.06.2016 р. № 240/2016. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/240/2016> (дата звернення : 26.11.2016). – Назва з екрана.

5. Про внесення змін до Закону України “Про Раду національної безпеки і оборони України” щодо вдосконалення координації і контролю у сфері національної безпеки і оборони [Електронний ресурс] : Закон України від 25.12.2014 р. № 43-VIII : за станом на 26.11.2016 р. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/43-19/paran20?nreg=43-19&find=1&text> (дата звернення : 26.11.2016). – Назва з екрана.

6. Бабков, Ю. П. Підходи до прийняття рішень при реагуванні на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці України [Текст] / Ю. П. Бабков, М. М. Адамчук // Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України : матеріали Міжнар. наук.-прак. конф., м. Київ, 25–26 листоп. 2016 р. – К. : ПАЛИВОДА А. В., 2016. – С. 24–27.

7. Белай, С. В. Державні механізми протидії кризовим явищам соціально-економічного характеру: теорія, методологія, практика [Текст] : монографія / С. В. Белай. – Х. : НА НГУ, 2015. – 349 с.

8. Тактика [Текст] / под ред. В. Г. Резниченко. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Воениздат, 1987. – 496 с.

9. Про Раду національної безпеки і оборони України [Електронний ресурс] : Закон України від 05.03.1998 р. № 183/98-ВР : за станом на 07.05.2016 р. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/183/98-вр> (дата звернення : 26.11.2016). – Назва з екрана.

10. Про Положення про Антитерористичний центр та його координаційні групи при регіональних органах Служби безпеки України [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 14.04.1999 р. № 379/99. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/379/99> (дата звернення : 26.11.2016). – Назва з екрана.

11. Про військово-цивільні адміністрації [Електронний ресурс] : Закон України від 03.02.2015 р. № 141-VIII : за станом на 26.11.2016 р. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/141-19> (дата звернення : 26.11.2016). – Назва з екрана.

Стаття надійшла до редакції 06.12.2016 р.

УДК 342.6:351.86

С. В. Белай, И. В. Евтушенко, Э. М. Полтавский

МЕХАНИЗМ ОРГАНИЗАЦИИ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ СИЛ ОХРАНЫ ПРАВОПОРЯДКА С МЕЖДУНАРОДНЫМИ ОРГАНИЗАЦИЯМИ В РЕАГИРОВАНИИ НА КРИЗИСНЫЕ СИТУАЦИИ, УГРОЖАЮЩИЕ НАЦИОНАЛЬНОЙ БЕЗОПАСНОСТИ УКРАИНЫ

Проведен анализ нормативно-правовых актов, которые декларируют вопросы обеспечения национальной безопасности Украины. Установлено, что в настоящее время возникает практическая необходимость в разработке основных положений, которые составят сущность организации взаимодействия сил охраны правопорядка Украины и международных организаций во время реагирования на кризисные ситуации, угрожающие национальной безопасности Украины. Разработана структурная схема механизма организации взаимодействия сил охраны правопорядка с международными организациями в реагировании на кризисные ситуации, угрожающие национальной безопасности Украины.

Ключевые слова: национальная безопасность, кризисные ситуации, силы охраны правопорядка, международные организации.

UDC 342.6:351.86

S. V. Bielai, I. V. Evtushenko, E. M. Poltavskij

STATE RESPONSE MECHANISM WITH THE PARTICIPATION OF INTERNATIONAL ORGANIZATIONS IN CRISIS SITUATIONS THAT THREATEN THE NATIONAL SECURITY OF UKRAINE

The analysis of legal acts, which declare the questions of national security of Ukraine. It is established that at present there is a practical need to develop guidelines that will form the essence of the organization of interaction of the security forces of Ukraine and international organizations in response to crisis situations that threaten the national security of Ukraine. A block diagram of the organization of interaction of the security forces of Ukraine and international organizations in the performance of service and combat missions to resolve the crisis situations.

Keywords: national security, crisis situations, security forces, international organizations.

Белай Сергій Вікторович – доктор наук з державного управління, старший науковий співробітник, старший науковий співробітник науково-дослідного центру службово-бойової діяльності НГУ Національної академії Національної гвардії України

Євтушенко Ігор Володимирович – аспірант Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Полтавський Едуард Михайлович – старший викладач кафедри експлуатації та ремонту автомобілів та бойових машин Національної академії Національної гвардії України